

Aşk mı Tetanos mu

– Afet Kırat · 07 Mayıs 2013

O sene ilkokula başlamıştı. Annesi ona belki de Cumhuriyetin kurulduğu ilk yıllardan kalan ipek siyah çarşafından güzel bir önlük dikmişti. Yine babasının eski gömleğinin arka tarafından da beyaz yakalık yapmış nişastayla kolalayıp öyle göndermişti okula. Altmışlı yılların başıydı. Evlerde şimdiki gibi ne televizyon, ne bilgisayar vardı. Hatta onların yaşadığı ilçede elektrik bile yoktu. Gaz lambası ışığında otururlar, sabaha kadar gaz kokusunu teneffüs ederlerdi. Oyuncağın ne olduğunu bile bilmiyorlardı. Akşam lambadan yansıyan ışığın karşısına geçip değişik hareketlerle duvardaki gölgelerini bir şeylere benzeterek eğlenirlerdi. Evde bataryalı bir radyo vardı ancak baba pili bitecek diye sadece haberleri dinliyor ve kapatıyordu. Eve gazete alınmazdı. Dolayısıyla dünyadan habersiz yaşardı çocuklar. Evlerine pek misafir girmez, gelse de genellikle çocukların yanında hesaplı konuşulurdu. Çocukların tek dünya ilişkileri okulda oluyordu. Doğru yanlış ne öğrenirseler beyinlerinin bir köşesinde onlar kalıyordu.

Ailenin maddi durumunun çok kötü olması nedeniyle okul malzemesi de hesaplı kullanılmalıydı. Mukavvadan bir çantanın içine bir kalem, saman yapraklı bir defter, en adisinden de bir silgi koymuşlardı. Babası sıkı sıkı tembihlemişti kızına, “sakın” demişti, “fazla bastırıp kaleminin ucunu kırma, dikkat etmen için zaten sana kalem açacağı almadım. Şimdi sana bir jilet vereceğim kalemin ucu kalınlaşınca inceltirsin. Ucunu kırıp da yontmaya kalkma kendin beceremez bir yerini kesersen, tetanos olur ölürsün”

Küçük kız hep babasından o ismi duyardı ama ne olduğunu bilmezdi. Merakla sordu; “o dediğin nedir baba?”

–Bir hastalıktır, çok acı verir insana. Şimdi onu düşünme bile, sadece dikkat et.

Çaresizce babasının dediğini uygulamaya çalışıyordu. Ama bir gün öğretmeni çok soluk yazdığı için kızmıştı. Biraz bastırınca da kalem kırılmıştı. Nasıl yazacaktı şimdi? Kalemi açması gerekiyordu, tetanos olmaktan da korkuyordu. Kalemin ucunu göğsüne dayayıp jiletle ahşap kısmını yontmaya başladı. Bak becermişti işte bir yeri kesilmemişti. Annesi kızana kadar da fark etmemişti önlüğünün göğüs kısmını da kestiğini. Yeni bir önlük alacak paraları yoktu. Çaresiz kadın bir yama hazırlayıp önlüğün göğsüne dikti. Üstelik süs gibi dursun diye de kalp biçiminde yapmıştı yamayı. Küçük kız süslü bir önlükle okula gitmenin mutluluğu içindeydi. Arkadaşları beğenecek, onlar da aynısını yaptıracaktı. Beklediğinin aksi oldu, özellikle de sınıflarında bulunan zengin bir adamın oğlu olan arkadaşı akşama kadar onunla alay etti. “Kalbini meydana çıkartmışsın, sen âşiksın galiba” demişti. Diğer çocuklar da ona uyup hep birlikte “âşiksın” diye bağırıyorlardı. O güne kadar hiç duymamıştı o kelimeyi. Âşık ne demekti acaba? Aslında arkadaşlarına da sorup öğrenebilirdi ama kızmıştı onlara. Hem sorsa bu sefer de bilmiyor diye alay edeceklerdi.

Akşam olup eve gidince babasından öğrenmeliydi. O çok okuyordu, o her şeyi biliyordu. Çünkü evde o

ne derse hep oluyordu. Demek ki ona sorması daha akıllıcaydı.

Çok da konuşan birisi olmadığı için soru sormak bile onu ürkütüyordu. Yemekten sonra babası okulda olup bitenleri anlatmasını söyleyince bir cesaret örneği göstererek;

–Baba sana bir şey soracağım, âşık ne demek? Babasının esmer yüzü birden bire daha da karardı. Küçük kız sorup soracağına pişman olmuştu. Zaten çok sert görünen adam adeta çıldırmıştı.

–Sen bu yaşta ağzına almaya utanmıyor musun? Bir daha duymayacağım bu kelimeyi senden, demişti bağırarak. O öfkeyle bir de karısına çatmıştı.

–Kim dolduruyor bu saçmalıkları bunun kafasına böyle? Bak sana okula göndermeyelim demiştim, ancak babanın vasiyetini yerine getirmiş olmak için sen zorladın. Görüyor musun neler konuştuğunu? Kadın titreyip duruyordu, cevap vermek mümkün değildi adamın karşısında. En ufak bir sözde bile tekme tokat girişecekti. Kızının kolundan yapışıp çekerek “bir daha sakın ağzına bile alma o kelimeyi. Bu yaşta kadını ben bile utanırım o konularla ilgili konuşmaktan” diye bağırıp bir de kulağını çekmişti.

Kız şaşkındı, “neymiş bu aşk denen şey böyle, insanları bu kadar kızdırdığına göre babamın tetanos dediği hastalıktan bile daha kötüymüş demek ki” diye düşünüyordu.

Seneler geçti, ilçeye nihayet elektrik geldi. Onun gelmesiyle de teknoloji de gelmiş oldu. Uyumadan önce annesinin anlattığı sinema öykülerinin tadına o da bakacaktı. Çünkü ilçeye sinema salonu açılmıştı. Salon deyince yanlış anlaşılmasın, eski samanlıktan bozma bir şey. Tavandan saman parçaları düşerdi insanların üstüne. Akdağ yaylası gibi püfür püfür eserdi rüzgâr çıktığında. Ama olsun, adını zaman zaman duydukları sanatçıları göreceklere ya yeter. İlk gidecekleri film için içi içini yiyordu. Önce babası gitmişti akşam seansına. İzleyip zararlı bir sahne olmadığına karar verince anneye “çocukları götürebilirsin” demişti. İlk gittiği sinema filmi Zeki Müren ile Belgin Doruk’un paylaştığı Yeşil Köşkün Lambası idi. O filmde gördü aşkın ne olduğunu. Aşk göz göze bakmak, el ele tutuşmakmış meğerse.

Aslında çok da kötü değilmiş ama neden babası o kadar kızmıştı ki? Daha sonraki gittiği filmlerde âşık olan kızların el ele tutuştuktan sonra hamile kaldıklarını fark etti. Demek ki bir erkeğin eline dokunmaya sebep olduğu için kızıyormuş babası. Ta o zamanlarda karar vermişti bir erkeğe dokunmayacağına, âşık olmayacağına.

Yıllar geçti, zaman zaman küçük de olsa kalp çarpıntıları oldu. Ama her seferinde babasının kükreyen sesi geldi kulaklarına. O zaman başka şey düşünmeye çalıştı. Şimdi sahilde yürürken birbirlerine sarılıp gezen gençleri gördükçe gülümseyerek, biraz da imrenerek bakıyor. Belki kendisini korumuş aşk denilen hastalığın acısını çekmemişti ama mutluluğunu da tatmamıştı.

AFET KIRAT 2006–12–03